

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 681/2019
03.07.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Живка Дедовића, поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду 14К бр.796/16 од 14.11.2017. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр. 175/18 од 27.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 03. јула 2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Живка Дедовића, поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду 14К бр.796/16 од 14.11.2017. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр. 175/18 од 27.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду 14 К.бр.796/16 од 14.11.2017. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. КЗ, за које дело му је применом одредаба чланова 64, 65 и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у периоду од две године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду на име трошкова поступка плати износ од 127.918,00 динара, те на име паушала износ од 15.000,00 динара, као и да оштећеној на име заступања од стране пуномоћника плати износ од 228.000,00 динара, све у року од шест месеци од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, на основу члана 264. став 1. ЗКП, а оштећена је упућена на парнични поступак ради остваривања имовинско правног захтева, сходно одредби члана 258. став 4. КЗ.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 бр. 175/18 од 27.02.2019. године, делимичним усвајањем жалби окривљеног АА и његовог браниоца – адвоката

Живка Дедовића, пресуда Другог основног суда у Београду 14К бр. 796/16 од 14.11.2016. године преиначена је у погледу чињеничног описа и одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. КЗ ближе описаном у изреци другостепене пресуде, за које дело му је применом одредаба чланова 64, 65 и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од пет месеци, са роком проверавања од две године, док су у преосталом делу жалбе окривљеног АА и његовог браниоца – адвоката Живка Дедовића, као и жалба Другог основног јавног тужиоца у Београду одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Живко Дедовић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1.) ЗКП, с тим што из образложења произилази да бранилац захтевом указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1.) ЗКП у вези члана 84. и 16. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да су побијане пресуде засноване на незаконитим доказима у смислу члана 84. ЗКП, односно на доказима који су прибављени противно члану 16. став 1. ЗКП, те дакле, изложеним наводима указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1.) ЗКП.

Као незаконит доказ, бранилац окривљеног означава извештаје ПС Раковица од 11.09.2009. године и 31.08.2010. године, те службене белешке ПС Раковица од 31.08.2010. године и ПС Земун од 30.09.2015. године, налазећи да је на њиховој садржини првостепени суд зановао осуђујућу пресуду, иако извештаји и службене белешке представљају незаконите доказе у смислу одредбе члана 84. став 1. ЗКП, те не могу бити коришћени у кривичном поступку. Према наводима захтева, и другостепени суд је учинио исту битну повреду одредаба кривичног поступка, јер је на претресу, на сагласан предлог странака, прочитао и извршио увид у све доказе изведене на главном претресу пред првостепеним судом одржаном дана 14.11.2017. године и поред тога што су наведене службене белешке и извештаји морали бити издвојени из списка предмета на основу члана 225. став 2. ЗКП.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, стоји навод захтева којим се указује да је првостепени суд у доказном поступку, на сагласан предлог странака, прочитао поред осталог и извештаје ПС Раковица од 11.09.2009. године и 31.08.2010. године, те службену белешку ПС Раковица од 13.08.2010. године и службену белешку ПС Земун од 30.09.2015. године, те да је другостепени суд на претресу одржаном дана 27.02.2019. године у доказном поступку, на сагласан предлог странака, прочитао и извршио увид у све доказе изведене пред првостепеним судом, а који су констатовани на записнику о главном претресу од 14.11.2017. године.

Међутим, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП постоји уколико се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама тог Законика не може заснивати, осим ако је, с обзиром на друге доказе, очигледно да би и без тог доказа била донета иста пресуда.

По оцени Врховног касационог суда, побијане пресуде не заснивају се искључиво на извештајима ПС Раковица од 11.09.2009. године и 31.08.2010. године, те на службеним белешкама ПС Раковица и ПС Земун од 31.08.2010. године и 30.09.2015. године, већ се заснивају на исказу оштећене ББ, извештају лекара специјалисте КЦ-УСЦ од 11.09.2009. године и на налазу и мишљењу, те исказу вештака др Кенана Сенохрадског о механизму и тежини телесних повреда које је оштећена задобила критичном приликом. Стога је, по оцени овога суда, супротно изложеним наводима захтева за заштиту законитости, очигледно да би у конкретном случају осуђујућа пресуда била донета и без извештаја ПС Раковица од 11.09.2009. године и 31.08.2010. године, као и без службених белешки ПС Раковица од 13.08.2010. године и ПС Земун од 30.09.2015. године.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд налази да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1.) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, па је захтев одбијен као неоснован.

Са свега изложеног, а на основу одредбе чланба 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић